Un repte de grans dimensions

El Girona serà un dels tres nouvinguts a primera que intentarà evitar l'efecte puja i baixa de categoria
En vint-i-dos dels darrers trenta cursos com a mínim un dels novells ha baixat

El Girona jugarà per primera vegada en la seva història a la màxima categoria del futbol estatal. Els gironins han tardat 87 anys a aconseguir una fita difícil d'imaginar per als aficionats al club fa un bon grapat d'anys. I és que, els mons perduts de tercera i segona B, fins i tot, de la primera catalana, eren les realitats que afrontava cada campanya l'entitat de Montilivi, sense rumb a nivell institucional i amb poc suport social. L'ascens a segona A el curs 2007/08 va marcar un abans i un després en la història recent del club, que després de consolidar-se en la categoria de plata, amb algun patiment extrem inclòs, ja feia dues temporades que s'havia instal·lat en una tendència positiva que convertia els seus objectius en més ambiciosos que mai –abans de pujar enguany, l'equip dirigit per Pablo Machín ja havia tingut a tocar l'ascens en el darrer partit de lliga contra el Lugo, fa dos anys, i en l'eliminatòria decisiva contra l'Osasuna en fa un–. El curs vinent el Girona té el repte de gaudir de la primera divisió, però també d'aguantar l'embranzida dels clubs més poderosos. Independentment del suport que rebin els gironins del City, mantenir la categoria és a priori el primer gran objectiu per complir, i és que, al llarg de la història es pot comprovar que els nouvinguts a primera pateixen per romandre en aquesta una segona campanya.

L'efecte puja i baixaSi bé ascendir de segona A a primera és complicat –al llarg dels anys s'han aplicat diverses fórmules d'accés, com de manera directa, a través d'una promoció entre equips de segona i de primera divisió, o darrerament mitjançant un play-off d'ascens entre el tercer i sisè classificats de segona–, mantenir la categoria durant moltes campanyes s'han convertit en tota una proesa. En les darreres trenta temporades, en només vuit ocasions, tots els equips que han pujat a primera s'han mantingut en el seu primer curs a la màxima categoria. Una estadística que demostra que el salt qualitatiu a tots els nivells suposa un xoc per a molts, o simplement un estat d'eufòria efímer que acaba amb el descens. De fet, 29 dels 89 equips que han aconseguit pujar en aquestes últimes 30 campanyes han vist com el somni els durava un únic any, un avís per a navegadors que explica a la perfecció com de dur és l'aterratge entre els millors.

Si bé en els darrers cursos sembla que la tendència a la precocitat ha anat a la baixa –en tres dels últims sis anys no ha baixat cap dels equips que havia pujat des de plata– en vint-i-dos cursos dels últims trenta ha baixat com a mínim un dels equips novells vinguts de segona A.De tots els colorsA finals dels vuitanta i, sobretot, a principis dels noranta, la quantitat d'equips nouvinguts que pujaven de segona A i baixaven de primera un any després era major a la dels últims cursos. Tot i que en aquelles temporades els equips que baixaven directament eren només dos –n'hi havia dos més que feien promoció i tenien, doncs, una bala més a la recambra per aconseguir la permanència–, hi van haver anys en què la totalitat dels clubs nouvinguts van perdre la categoria. L'Hèrcules, el Logroñés i l'Extremadura van perdre la primera divisió la temporada 1996/97, un any després de ser els equips victoriosos que pujaven des de segona A. L'any anterior, el Mèrida i el Salamanca també van fer un puja i baixa de categoria –el Rayo, l'altre equip que havia pujat va mantenir-se gràcies a la promoció de permanència–. I és que, aquesta promoció va salvar en cursos anteriors a nouvinguts a primera com el Tenerife (1989/90), el Deportivo (1991/92) i Valladolid (1993/94).L'Osasuna el darrerEn la temporada passada, la més recent i la que es pot adequar millor a l'hora de mesurar la dificultat en què es trobarà el Girona, dels equips novells a primera –l'Alavés, el Leganés i l'Osasuna–, només els navarresos van perdre la categoria. Entre els

tres, l'Alavés ha fet la millor campanya, acabant en una excel·lent novena posició en la taula classificatòria i aconseguint accedir per primera vegada en la seva història a la final de la copa –va perdre contra el Barça (3-1).

L'Osasuna no va tenir un any prou regular. Amb tres canvis de tècnic –la sortida d'un dels herois de l'ascens i emblema del club, Enrique Martín per Joaquín Caparrós va ser convulsa– i un inici desastrós –no van guanyar el primer partit fins a la vuitena jornada i només n'havien guanyat dos en els primers vint-i-nou partits– va condemnar els de Pamplona, sabedors que el seu nou pas per primera seria fugaç.

El cas de l'Alavés el curs passat és un dels excepcionals en què un equip nouvingut aconsegueix acabar en una gran posició en la màxima categoria un any després de pujar. El més xocant és el del Betis, que va acabar tercer el curs 1994/95 o, més recentment, el Vila-real, que va ascendir el curs 2012/13 i l'any següent es va colar en la sisena posició, accedint a jugar l'Europa League, el millor mirall possible, el que sembla una utopia per al Girona.

Publicat a:
-L'Esportiu. Comarques Gironines 02-07-2017 Pàgina 4

Font del document:
http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1184296-un-repte-de-grans-dimensions.html